

Redactare: Diana Geacă
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi
Ilustrații copertă: Ruxandra Luchian

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ISPAS, CRISTINA

Eva și ceilalți / Cristina Ispas. – Pitești: Paralela 45, 2022
ISBN 978-973-47-3631-7
821.135.1

Cristina Ispas

Eva și ceilalți

Cuprins

Prima parte	Edi.....	5
Partea a doua	Cristi.....	43
Partea a treia	Eugen	89
Partea a patra	Adrian.....	107
Partea a cincea	Moni.....	135
Partea a șasea	Eva.....	161

Prima parte

EDI

Eram și nu eram o gașcă.

În primul rând, ne vedeam mai degrabă rar. O dată, cel mult de două ori pe săptămână, pe timp de vară, și apoi, pe măsură ce vremea se strica și devenea mai rece, din ce în ce mai rar.

Poate mai bine spus decât gașcă ar fi că făceam cu toții parte dintr-un fel de grup de suport, care ne ajuta să navigăm prin adolescență. Cum se întâmplă de obicei.

Oricum, în seara aia păream mai împrăștiați ca niciodată. Edi, fostul meu prieten, nici nu apucase să intre în discotecă, umbla pe cine știe unde și cu cine știe cine, o parte erau la bar, alții dansau înăuntru.

Pe Edi, ca să încep cu el, îl întâlnisem chiar la intrare. Era cu două fete și un tip pe care îi știam doar din vedere. Pe una dintre fete o ținea pe după umăr, în timp ce vorbea și râdea cu tipul. O replică i-a rămas în aer când a dat cu ochii de mine, și zâmbetul i s-a stins pe jumătate, dar și-a revenit repede. A continuat să se întrețină cu tipul, retrăgându-și totuși mâna de pe umărul fetei. Am schimbat imediat locul cu o prietenă, ca să fiu sigură că treceam exact pe lângă el, străduindu-mă să îl învâluie cât mai mult posibil în prezența mea, în fracțiunea aia de secundă. Am fost sigură că nu o să mă lase să trec, că o să mă agațe cumva, o să mă tragă înapoi chiar în ultimul moment, dar nu a fost așa. Ultimul lucru pe care l-am văzut, înainte să fac pasul înăuntru, unde m-au lovit imediat flash-urile albe puternice și ritmurile îndrăcite ale celor de la Prodigy, au fost doar buclele

și spatele lui drept, în cămașa înflorată, nu și ochii după care tânjeam. Am simțit nevoia să mă prăbușesc imediat pe un scaun, dar nu era niciunul liber. Cum se întâmpla de obicei când tipul de la scule punea câte o muzică din asta mai turbată, erau doar cinci, șase nebuni care alergau prin toată sala, în timp ce restul lumii se retrăsese pe margine. Aproape că am târât-o pe Moni după mine până lângă scenă, unde m-am așezat, în sfârșit, pe una dintre treptele laterale. A stat fără să comenteze până la primul blues, când a venit un tip și a luat-o la dans, după care nu s-a mai întors. Probabil că aș fi stat ascunsă acolo toată seara, dacă nu ar fi venit Adrian să mă ia și nu m-aș fi dus cu el pe platformă.

Platforma era o placă de beton turnat, unde patronul barului de peste drum începuse să construiască o extensie pentru terasă, cu ceva ani în urmă, dar apoi, din cine știe ce motive, se răzgândise. Tot ce rămăsese era cimentul crăpat din loc în loc, împresurat de buruieni, și câțiva stâlpișori, cândva vopsiți în verde. Ziua se mai adunau acolo pentru o tărie mecanicii de la atelierul auto din apropiere, dar noaptea era întotdeauna liber. Nouă ne plăcea că locul era luminat de un bec însă înalt de la bar, cât să nu te împiedici, dar și ferit.

În afară de mine, mai erau Adrian, tipul cu care tocmai începeam să flirtez, Cristi, tipul cu care flirtasem înainte să apară Adrian (sau, de fapt, Edi), începând de pe vremea când aveam amândoi zece ani, Ada, iubita lui Cristi (și sora lui Edi), și Eugen, pe care-l educasem să fie cel mai bun prieten al meu.

Pe mine mă cheamă Eva.

Cimentul mai păstra încă destulă căldură din timpul zilei, am fi putut foarte bine să ne așezăm direct pe jos, dar fiecare a căutat să se așeze pe câte ceva: Cristi și Ada au luat în stăpânire stâlpul de beton răsturnat, Eugen și-a aranjat sub fund niște cutii de carton, iar eu și Adrian ne-am tras fiecare câte-un bolțar din BCA de lângă gard. Aveam votcă și vin, bere, Sprite, fiecare combina – sau nu combina – după cum simțea nevoia. Cu tot stimulentele variat însă, atmosfera cam lăncezea. Ne mai căutam de câte-o glumiță, mai aruncam în discuție câte-un serial de la televizor, mai trăgeam de câte-un episod comun.

De câteva ori chiar m-am gândit să plec de-acolo, să mă întorc în discotecă, la Moni, care era cea mai bună prietenă a mea, și la Clau, care era cea mai bună prietenă a lui Moni, dar până la urmă nu m-am putut desprinde de Adrian.

În mod normal, poate m-aș fi străduit mai mult să anim atmosfera. Cum făceam de la o vreme, de când devenisem iubita lui Edi. Nu și în seara aia, însă, în care încercam pentru prima dată o puternică senzație de volatilitate. Mi se părea că aveam nevoie de absolut toate forțele pe care le puteam aduna doar ca să mă pot menține fizic acolo. Doar ca să pot arăta în continuare lumii grămada aia de celule, aranjată de discotecă. Plus că nu mai eram nici iubita lui Edi. Sau așa părea, oricum, având în vedere modul în care preferase să mă ignore, în loc să se explice pentru prostia pe care o făcuse, dar și modul în care Adrian, cel mai bun prieten al lui, îmi acorda pentru prima dată un gen de atenție un pic altfel. *So you do the math*. În orice caz, toată nebunia a început cam așa:

Zăceam pe treapta aia de lângă scenă, tocită și albită de câte picioare o călcase de-a lungul timpului – picioare de primari și vice-primari, de secretari de partid și secretare de secretari de partid, și mai ales o mulțime de picioare de dansatori, dintr-o largă serie de ansambluri folclorice –, deci zăceam acolo, simțindu-mă părăsită de toată lumea, când m-am trezit cu Adrian aplecat deasupra mea și apoi gângurindu-mi în ureche:

— Ce zici, tu, vii să bem ceva? m-a întrebat, și acel „tu“, pe care doar Adrian îl putea folosi în comuna aia prăfuită din sudul țării, sunase mai dulce și mai tandru decât orice altceva mai auzisem eu în viața mea de până atunci.

Fără să mai aștepte răspunsul, m-a tras apoi ușor de mână printre grupulețele împraștiate acum peste tot prin sala căminului cultural, care mirosea puternic a praf și a cabluri încinse, dar și a mult parfum ieftin, m-a scos în aerul umed și catifelat de afară, unde m-a luat pe după umeri și... asta a fost tot. M-a dus pe platformă, m-a întrebat ce vreau să beau, după care a început să privească adânc în noapte, ca și cum ar fi fost doar el singur cu gândurile lui, în timp ce eu nu eram altceva decât un accesoriu, parte din decor. O vreme l-am studiat cu

coada ochiului, înregistrându-i forma genunchiului, marginea tricoului negru, o șuviță lungă de păr, în timp ce se apleca după sticla de bere, sau inelul lat de argint, în timp ce învăluia gâtul sticlei cu degetele.

Și totuși, oricât de mult îmi plăcea mie de Adrian, oricât de mult îmi doream în momentul ăla să mă lipesc și să mă sprijin de el, să uit de orice altceva, nu mă puteam abține să nu mă gândesc la Edi.

Edi era fostul meu iubit și, din păcate, liderul incontestabil al grupului. Soarele în jurul căruia gravitam toți. Și nu doar al grupului, pentru că tot el cunoștea și cea mai multă lume, și deseori îl puteai vedea prin discotecă bătând pe câte un amic pe spate, luându-l pe altul pe după umeri sau trăgându-i altuia, în joacă, un pumn în stomac. Uneori, chiar și atunci când ne legănam amândoi pe câte-o piesă mai lentă, un Aerosmith sau un Bon Jovi, sau în mijlocul vreunei îmbrățișări, îl simțeam brusc cum se desprinde să dea mâna cu cineva sau să plaseze vreo glumă. După care se întorcea la mine cu cel mai larg și convingător zâmbet pe care-l avea. Și câteodată chiar se întindea să mă sărute. Așa, direct, dintr-o singură mișcare continuă, elastică, pe care i-o evitam și eu cu tot atâta grație.

Și la fel se întâmpla și când mergeam la baltă, în fiecare duminică cu vreme bună, sau la pădure, de sărbătorile mari. Edi dispărea câte-o oră, rătăcind pe la cine știe ce alte grupuri, alăturându-se cinci minute unui joc de fotbal, așezându-se dincolo la picnic să mănânce o felie de pepene, discutând la nesfârșit cu tot felul de oameni.

Incapabilă să îmi imaginez cum cineva poate trăi așa, nu de puține ori m-am gândit că deschiderea aia a lui care părea totală nu putea fi decât o fantoșă, că Edi își construia neîncetat garduri reflectorizante, doar ca să te amețească și să nu mai înțelegi nimic. Cam așa cum se întâmplă când privești o fotografie supraexpusă și, chiar dacă ghicești o figură acolo, în realitate nu vezi nimic altceva decât o lumină cețoasă.

În plus, lăsând la o parte faptul că era în stare de cele mai infantile faze și nu se dădea în lături de la nicio prostie, tot el dădea tonul și la anumite discuții mai sensibile, când ne mai sustrăgeam de la discotecă și ieșeam cu toții sub cerul plin de stele. Reușea el cumva să

introducea în discuție subiecte pe care, în mod normal, nouă celorlalți ne-ar fi fost jenă să le abordăm. Numai el, dintre ei toți, nu părea să simtă nicio clipă teama de ridicol când începea să își emită teoriile despre *iubire* sau *depresie* sau *personalitate*, teme de care noi, restul narcisiștilor, ne feream ca de Satana.

Și chiar dacă s-ar mai fi înflăcărat câte unul mai mult de la alcool și ar fi încercat să împingă discuția spre zone din astea mai melo, tot Edi l-ar fi ridiculizat imediat în asemenea hal, încât respectivul ar fi rămas, dacă nu chiar cu o traumă, măcar cu o umbră de îndoială în suflet sau cu o timiditate, pentru tot restul vieții.

Și mai era ceva cu Edi. În ciuda figurii lui atletice și a personalității expansive, cu fetele făcea întotdeauna pe umilul. Îl observasem, în timp, cum se așeza să stea de vorbă, de exemplu, cu cele două puștoaice rockerițe care veneau de la Pitești să își petreacă vacanțele la bunici. Erau amândouă scunde și rotunjoare, își purtau părul lung întotdeauna desfăcut, cu cărare pe mijloc, și nu dansau niciodată în discotecă. De-abia terminaseră clasa a VIII-a și probabil că se simțeau un pic mai mature dacă stăteau toată seara înfipse în scaunele alea, discutând. Deci Edi lăsa orice altceva deoparte și pierdea câte-o oră întorcând pe toate fețele diverse subiecte cu fetele astea, cu aparentă seriozitate și admirație pentru tot ce scoteau ele pe gură, după care spunea la toată lumea cât erau de deștepte. Și știam că așa spunea și despre mine, dar și despre sora lui, Ada, și despre alte fete. Ceea ce îl făcea, în ochii mei, în aceeași măsură extrem de enervant și de irezistibil.

Oricum, în serile noastre cele mai bune lăsam grupul în pace și căutam să stăm doar noi doi pe undeva. Fie pe câte-o bancă, pe una dintre ulițele din apropierea discotecii, fie la măsura de la cișmea, unde ne puteam bucura de răcoarea văii din apropiere.

De obicei, în astfel de momente, el se apuca să îmi vorbească despre problemele lui. În special despre tatăl alcoolic, pe care doamna Teodorescu, maică-sa, îl alungase din casă cu ceva vreme în urmă. Bărbatul tot revenea și insista să-l primească înapoi și de fiecare dată vizitele astea se terminau, în loc de o împăcare, cu un nou scandal, îmi explica Edi. După care continua să se lamenteze că și el o să fie tot

un alcoolic, că e o fire slabă și că se recunoaște foarte bine în taică-su. I-o spunea și maică-sa, de altfel, cât de des putea. Și atunci eu încercam, bineînțeles, să îl încurajez. Îi spuneam că o să fie OK, că așa e adolescența, nu era nimic greșit cu el. Că e mai matur decât mulți alții de vârsta lui, doar că a și avut mai multe probleme. Că o să se descurce în orice o să-și propună să facă în viață. Că o să aibă, la un moment dat, propria lui familie. Și că o să fie un tată bun. Pentru că era sociabil, deschis, și îi plăcea să se joace etc. Într-un fel, în timp ce vorbeam, aveam impresia că îmi spuneam mie însămi toate lucrurile alea. Oricum, el mă asculta fascinat, îmi tot sublinia cât de cerebrală și înțeleaptă și matură eram, dar nu se lăsa în niciun caz convins că ar fi putut ajunge vreodată un om respectabil. Ba dimpotrivă, neîncrederea i se adâncea parcă și mai mult, pe măsură ce îi vorbeam, dublată și de regretele că nici pe mine, atât de frumoasă și de deșteaptă, cum zicea că sunt, nu mă merita.

Când eram doar noi doi, mi se părea, într-un fel, că se inversau rolurile de putere. El se transforma într-un tip ușor capricios, dar extrem de sensibil, vulnerabil, în timp ce eu păream să fiu cea lucidă, puternică, rațională.

Propriu-zis, noi doi făcuserăm cunoștință cu un an în urmă, tot așa, la începutul verii, dar ne știam din discotecă de mai mult timp. Nu îi acordasem, e adevărat, foarte multă atenție înainte, dar îl remarcasem oricum. Pe de o parte, eu îl aveam în cap pe Cristi și, pe de altă parte, eram tot timpul foarte stresată, absorbită cu totul în problemele mele. Fie că era vorba de hainele care mi se părea că mai mult îmi pun în evidență defectele decât să le ascundă, sau că mi se mulau prea mult pe săni, fie că era vorba de bani, fie că erau băieții ăia care se dădeau la mine într-un stil mai agresiv și nu mai știam cum să-i resping mai politicos. Practic, îmi consumam atât de multă energie încercând să îmi fac față mie însămi și celorlalți care veneau mai în forță spre mine, încât nu mai apucam să văd mare lucru în jurul meu.

Cei mai mulți dintre băieții ăștia mai agresivi erau de la mine, din Cornețelu. Lor li se activa un fel de simț al proprietății când venea vorba de fetele din satul lor și nu se lăsau deloc intimidăți, ca restul, de jignutele mele întunecate, spre rock. Mi le croiam singură din hainele

vechi ale părinților, de pe vremea când ascultau ei Beatles în studenție, și erau, chipurile, „hippioți“, și astfel reușisem să îmi îmbogățesc (și să-mi colorez) un pic garderoba, care altfel era formată doar din blugi rupți, plini de ace de siguranță, și câteva tricouri sau maieuri negre. În plus, mulți aveau impresia că mă și cunoșteau foarte bine. Taică-meu lucrase mult timp ca șef de fermă, înainte să se mute la oraș, avusese contact regulat cu mai toți sătenii, și deseori mă lua și pe mine cu el pe unde se ducea. Și mă și laudase, ori de câte ori avusese ocazia, că eram o fată de treabă, care nu se sfia să se murdărească și făcea cam tot ce era de făcut într-o gospodărie. Cam așa cum mă lauda și mama, când nu eram de față, deși pentru cu totul alte motive, pe care mai mult le inventa. Pentru că așa era ea, mă dorea un pic altfel decât mă nimerisem să fiu. Oricum, ca să revin, băieții ăștia mă considerau practic una de a lor. Ceea ce eram și nu eram.

Dacă pe noi, cei din gașcă, și pe alții ca noi cel mai mult ne definea muzica pe care o ascultam, în funcție de care, pe cât posibil, ne și îmbrăcam și adoptam anumite comportamente, pentru majoritatea dintre băieții ăștia tot ce conta era să aibă un fizic puternic, rezistent (care era automat și frumos). Problema era că, în mintea lor, un fizic sănătos le dădea imediat dreptul măcar la câteva dansuri cu orice fată, odată ce puneau ochii pe una, și la un minim de alte favoruri.

Și nu doar că făceam tot ce era de făcut prin gospodărie, dar îmi alegeam și muncile mai murdare. În primul rând, îmi intrase în cap ideea că taică-meu ar fi suferit din cauza faptului că nu avea și el un băiat. El singur îmi povestise cum le dăduse peste nas celor doi prieteni cu care se nimerise să bea în cinstea nașterii mele, spunându-le că fata lui avea să fie mai inteligentă decât cei doi băieți ai lor la un loc. Doar că mie toată treaba îmi mirosise mai degrabă a frustrare.

Și, la fel, o luasem ca pe un afront personal prima dată când refuzase să mă ia cu el la fotbal, pe motiv că nu era un mediu potrivit pentru fete. Pentru că bărbații obișnuiau să înjure și să vorbească mai porcos când se îmbătau, era mai bine să mă lase acasă, îmi explicase el. Mi se păruse o nedreptate cel puțin la fel de mare ca aia pe care o simțisem prima dată când mi se explicase la biserică că femeile nu au voie în altar.

În plus, undeva acolo, în cele mai îndepărrate cotloane ale minții mele, o înregistram și pe maică-mea, așa cum era ea, mai visătoare, cum se întorcea de la fabrică, după opt ore de muncă, cu sacoșele pline cu alimente. Le lăsa lângă ușa bucătăriei, scăpa de tocuri cu un oftat și alerga la baie, după care se dezbrăca și se punea pe treabă. Fie făcea de mâncare, fie spăla sau călca, sau făcea curățenie, până pe la 7-8 seara. Dacă termina și atunci. Cam tot pe la ora aia parca și taică-meu Dacia lui albă în spatele blocului, întorcându-se de pe la diversele întâlniri, și se instala cu mine la televizor.

De multe ori mai și râdeam, eu cu taică-meu, când ne uitam seara la câte-un film și apăsarea ei în sufrageria cufundată în întuneric, se așeza cinci minute într-un fotoliu și începea să ne întrebe despre ce era vorba. Mulți ani mai târziu, gândindu-mă la nenumăratele certuri dintre părinții mei, la care am asistat în copilărie din rolul de arbitru, aveam să mă întreb dacă nu cumva confundasem un pic lucrurile la vremea respectivă. Când o scosesem mereu pe maică-mea – mult mai agitată și mai dramatică din fire decât taică-meu – paranoică tocmai din cauza acelor mici scene din fața televizorului. Pentru că o văzusem cu ochii mei cum nu se sfia deloc să proiecteze un cu totul alt film decât cel care rula pe ecran, pornind de la cele două-trei informații vagi pe care i le furnizam eu și taică-meu cu zgârcenie. Probabil că maică-mea încă mai are în cap o adevărată istorie paralelă a cinematografiei, în care se amestecă tot felul de gusturi și mirosuri de la bucătărie. Deși o taxam adesea, în gând, pe vremea aia, comparând-o cu celelalte mămică, care mi se păreau mai organizate, mai eficiente, mai gospodine decât ea, undeva și mai adânc o compătimeam.

Așa că mie îmi plăcuse să învăț o mulțime de lucruri de la mamaie, cum ar fi să fac pâine, tartă cu vișine, biscuiți cu osânză, să cos muscă pe etamină, împreună cu Moni, așezate pe un preșuleț la poartă, dar și să pun fân în iesle la vacă, să duc tărâțe la porci, să car apă cu găleata de la fântână, să îl ajut pe tataie să repare bicicleta, să spele butoaiile toamna, să îl însoțesc la fierar sau la moară. Pentru că încercam, din răsuputeri, să nu fiu *foarte* fată.

Altfel, activitatea mea preferată, în afară de citit, era să trag la mașina de cusut bluzițe fără bretele, prinse doar cu un elastic deasupra

sânilor, și fustițe simple, un pic încrețite, croite din rochiile mai vechi ale maică-mii și ale mătușă-mii.

Și îmi mai plăcea mult să fac curățenie în camerele bune, timp în care admiram în voie, iar și iar, toate obiectele prețioase strânse acolo. Acum fac asta cu plăcere doar în zilele foarte proaste. Curățenia a devenit și pentru mine, la fel ca pentru majoritatea femeilor, îmi imaginez, o formă de terapie.

Pe cei mai mulți dintre băieții ăștia care nu-mi plăceau îi respingeam din prima, refuzând pur și simplu să dansez cu ei blues-urile alea foarte lente. Chiar dacă nu toți se lăsau imediat duși, și câte unul mă mai și certa că îl fac de râs în fața prietenilor. Iar cu doi dintre ei, mai insistenți, nu doar că am dansat, dar i-am lăsat inclusiv să mă conducă până acasă. Abia am reușit să scap de ei apoi, dar cred, totuși, că a meritat. Pentru că exista presiunea asta în capul meu, că trebuia neapărat în vara aia, când împlinisem cincisprezece ani, să ies singură undeva cu un băiat. Nu ca la școală, unde mă mai plimbam de mână cu băieți, ci cumva mai oficial. Și, chiar dacă drumul meu de la discotecă până acasă nu echivala chiar cu o ieșire în oraș, era totuși un drum lung, cam de patru kilometri, între localități. Era ceva. Făceam și eu ce puteam, cu alte cuvinte, în timp ce visam să întâlnesc la un moment dat pe cineva mai interesant decât băieții ăștia din țara noastră estică, proaspăt ieșită din comunism, cu pantalonii lor negri, călcați la dungă, cămășile albe, impecabile, la care asortau curele subțiri, pantofi bine lăcuți și freze date cu gel. Cineva care semăna mai mult cu ce vedeam la televizor, cineva interesant ca Thom Yorke, Kurt Cobain sau David Bowie, sau cineva cool ca Tom Cruise în *Top Gun*, agentul Cooper în *Twin Peaks* sau Richard Gere, în *American Gigolo*.

În fine, după cum spuneam, îl mai văzusem pe Edi prin discotecă și înainte de seara aia, prima noastră seară, care se întâmplase fix cu un an înainte de cea în care Adrian m-a condus pe platformă. Întotdeauna intra și ieșea ca o furtună din sala lungă și îngustă, plină de grupuri-grupulețe de tineri aranjați, care se mișcau și ei cum puteau pe ritmul muzicii, luminați când verde, când albastru. Îi remarcasem în primul rând ținutele, extravagante pentru locul ăla, dar și bucele